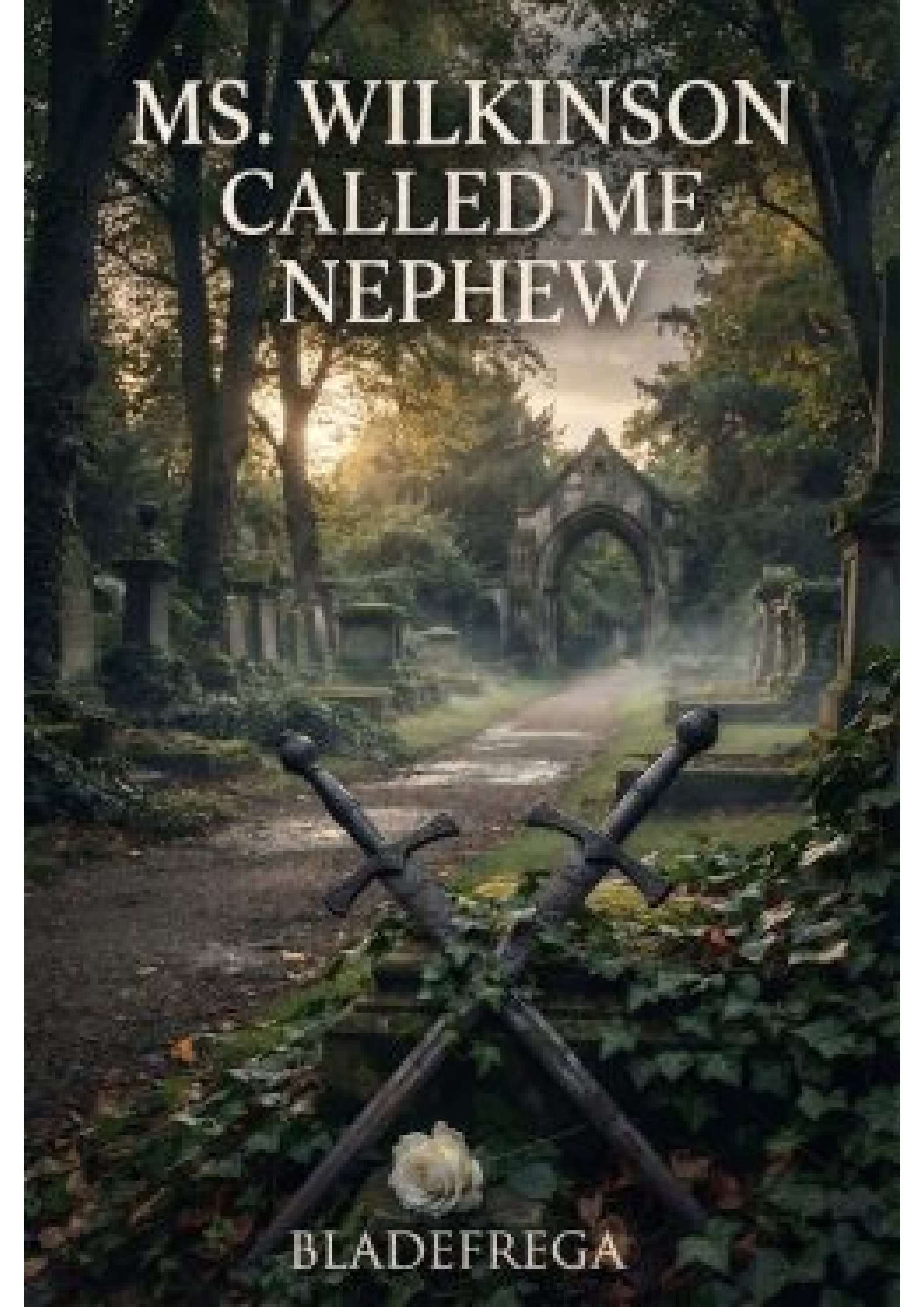

The background of the cover is a dark, atmospheric photograph of a cemetery. A path leads from the foreground towards a stone archway in the distance. The scene is dimly lit, with light filtering through the trees, creating a somber and mysterious mood. In the foreground, two crossed swords are positioned diagonally across the frame. The blades are dark and the hilt is visible. A small, light-colored flower lies at the base of the swords.

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

DOAMNA WILKINSON MI-A SPUS NEPOT

E o duminică călduroasă, 23 august 2026, asemenea multor altora.

Un prânz rapid nu e o concesie, ci un ritual. O scurtă odihnă de după-amiază e o excepție, îngăduită doar pentru a permite nivelurilor neobișnuit de ridicate de dopamină matinală să revină la normal după un eveniment neașteptat: astăzi, Bing a plasat una dintre paginile mele pe prima poziție pe web pentru o căutare legată de mama mea, Gillette.

De pe locul doi, bunicul meu privește și zâmbește.

Nu pare supărat.

Astăzi am mai descoperit că King Camp Gillette a părăsit această lume pe 9 iulie 1932.

În clipa în care am citit data, aproape am sărit de pe scaun.

Propriul meu proiect, gillettenarrative.com, s-a născut pe 9 iunie 2026.

La nouăzeci și patru de ani de la moartea lui.

Și, potrivit înțelegerii pe care am făcut-o cu mine însumi, cu treizeci și trei de ani înainte de propria mea plecare planificată, în 2058.

Când datele încep să convergă, când încep să se potrivească cu o precizie neașteptată, ești tentat să crezi că ar putea fi la lucru un alt algoritm — unul a cărui înfățișare seamănă foarte puțin cu cele cu care ne-am obișnuit.

Ca întotdeauna în astfel de momente, sunt însoțit de jazz în limba engleză.

E singura muzică pe care mintea mea o primește în mod firesc acum, când chitarele și mandolinele familiei mele au amuțit prin legile obișnuite ale firii.

Apoi îmi deschid emailul.

O lovitură ascuțită vine direct în inimă.

Samantha scrie din Londra.

E nepoata doamnei Wilkinson.

Mătușa mea Maggie.

Doamna săbiilor încrucișate.

Femeia care, nu cu mult timp în urmă și în fața întregii ei familii, m-a numit nepot.

Mesajul ei e simplu.

Doamna Maggie Wilkinson s-a stins din viață.

La cererea ei, care mă cunoștea suficient de bine ca să-mi anticipeze reacția, vestea mi-a fost adusă abia după ce înmormântarea avusese loc.

Suntem englezi.

O lacrimă își găsește locul. Moartea nu e niciodată un lucru frumos.

E pur și simplu ceva la care nu te aștepti niciodată cu adevărat.

Dintre toate femeile pe care le-am întâlnit în viața mea, această mătușă dobândită a ocupat doar un scurt capitol.

Și totuși, rolul ei a fost esențial.

M-a ajutat să înțeleg că aristocrația nu se găsește exclusiv în titluri, blazoane sau privilegii moștenite.

Există în maniere.

Există în comportament.

Există în acea calitate pe care vorbitorii de engleză o numesc adesea aplomb.

Există un cuvânt mai simplu pentru asta.

Clasă.

Îi scriu ei această scrisoare.

Pentru familia ei.

Pentru mine însumi.

Pentru fiecare cititor care va ajunge, poate, aici într-o zi.

Și încep cu o singură frază, păstrată în inimă:

Suntem ceea ce suntem datorită oamenilor pe care-i întâlnim, și nimeni nu ne poate lua asta. Literatura medicală abuzează adesea de o autoritate acordată de bunăvoie de pacienți care au nevoie de certitudine.

Ne spune frecvent ceea ce e convenabil.

Mai rar ceea ce e important.

Se spune că, între naștere și vârsta de cinci ani, copiii nu au amintiri.

Că nu le pot păstra pentru că structurile cognitive necesare nu s-au dezvoltat încă.

Potrivit acestei teorii, fiecare dintre noi ar trebui să poarte cinci ani de întuneric.

Și totuși, eu îmi amintesc palmele mamei mele.

Îmi amintesc palmele educatoarelor de la grădiniță.

Nu-mi amintesc numărul lor.

Au început cu un număr par și nu s-au terminat niciodată cu unul impar.

Loviturile pe care le primim ca adulți funcționează cam la fel.

Nimeni nu le numără.

Memoria nu le arhivează ca statistici.

Le depune în tăcere în suflet.

Iar ani mai târziu, le retracează sub formă de scriitură.

Adio, mătușă Maggie. Fii binevenită oriunde continuă acum călătoria ta.

Săbiile rămân încrucișate până în ziua în care treci pe sub ele.

Rămas-bun.

Nepotul tău.

Nando Scribul